

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 18. maj 2016
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Malene Dalgaard
Sagsnr.: 2016-0037-0147
Dok.: 1954593

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 16 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (skærpelse af straffen for voldtægt, for samleje med et barn under 15 år ved udnyttelse af fysisk eller psykisk overlegenhed og for falsk anklage) (L 98), (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 9. maj 2016. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Søren Pind

/

Thomas Tordal-Mortensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 16 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere artiklen ”Domstolene har en undermåler-målestok, når det kommer til voldtægt” fra Berlingske den 29. april 2016 om forslagene til at efteruddanne danske dommere om ”forsæt” og ideen om ”samtykke” i voldtægtssager?”

Svar:

1. Strafansvar for voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, er betinget af, at samlejet er tiltvunget eller skaffet ved anden ulovlig tvang eller med en person, der befinder sig i en tilstand eller situation, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen.

I voldtægtssager vil der ofte ikke være nogen udenforstående vidner til overgrebet eller tekniske beviser, der kan godtgøre, at samlejet er opnået ved tvang eller ved udnyttelse af en hjælpeløs tilstand eller situation. Skyldsspørgsmålet – herunder vurderingen af den tiltaltes forsæt – vil i sådanne sager bero på rettens vurdering af troværdigheden af forklaringerne fra de involverede parter og omstændighederne omkring samlejet i øvrigt. Foreligger der efter bevisførelsen i retten rimelig tvivl om den tiltaltes skyld, skal denne tvivl komme den tiltalte til gode, således at den pågældende frifindes. Dette er et generelt strafferetligt princip, der gælder i alle straffesager.

Jeg har fuld tillid og tiltro til, at de danske dommere ved, hvad kravet om forsæt indebærer, og er i stand til at anvende det konkret i sager om voldtægt.

2. Det blev i forbindelse med lov nr. 633 af 12. juni 2013 om ændring af straffeloven mv. (Seksualforbrydelser) overvejet, om det gældende krav i straffeloven om, at gerningsmanden skal have udøvet tvang mv., skulle bevares, eller om kriminaliseringen af ufrivillig seksuel adfærd i stedet burde tage udgangspunkt i, om offeret har samtykket i den seksuelle aktivitet. Der henvises i den forbindelse til pkt. 2.2.2 og 2.2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget (L 141 fremsat den 6. februar 2013).

Lovforslaget byggede på Straffelovrådets betænkning nr. 1534/2012 om seksualforbrydelser, hvori Straffelovrådet anbefalede, at kriminalisering af

overgreb i form af samleje mv. fortsat burde bygge på krav om tvang eller udnyttelse mv.

Straffelovrådet lagde bl.a. vægt på, at der ikke uafhængigt af de gældende bestemmelser om tvang mv. findes en fast afgrænsning eller definition af samtykkebegrebet, og at afgrænsningen mellem, hvad der anses som en seksualforbrydelse, og hvad der anses som en accepteret form for seksuel adfærd, således ikke vil være givet med en ren samtykkebaseret regulering.

Det var endvidere Straffelovrådets opfattelse, at der ikke var påvist væsentlige fordele ved at indføre en generel samtykkebaseret kriminalisering af seksuelle handlinger, men at der derimod var grund til at antage, at et udtrykkeligt, gyldigt samtykke som forudsætning for lovligt seksuel aktivitet sjældent vil harmonere med seksuallivets realiteter, hvorfor bevisførelsen i sager efter en samtykkebaseret strafbestemmelse således i praksis må antages at ville komme til at koncentrere sig om, hvorvidt der foreligger objektive omstændigheder i form af vold eller trusler mv., som kan indicere, at der ikke foreligger et reelt eller stiltiende samtykke.

Jeg er enig med Straffelovrådet.